

skulde da bevæge Ministeriet til at fremkomme med et saadant Forslag, der dog i Virkeligheden vilde blive en Tillægsbevillingslov — thi at man kalder det en Indemnitetsbill, forandrer jo slet ikke Sagen — og som jo efter den Maade, hvorpaa Landstinget hidtil har taget saadanne Tillægsbevillingslove, der vedrøre en ældre Tid, vilde enten blive forkastet eller slynges hen i et Udvalg. Jeg tilstaaer, at for mig staaer det som i alt Fald ikke smagfuldt, at komme med en Indemnitetsbill, der indeholder, at Udbetalingen af 700 Rd. til 10 Functionairer, som sidde i smaa Stillinge, ikke kunde paadrage Ansvar; det vilde være en ganske besynderlig Fremgangsmaade. Jeg kan heller ikke paa nogen Maade give den ærede Ordfører Ret i, at Landstinget skulde overskride sin Competence ved at erklære, at Udgiften kan passere; jo, Landstinget er fuldkommen berettiget til at tage Beslutning om alle de Spørgsmaal, der vedrøre Regnskabet, og det er ikke alene fuldkommen berettiget dertil, men det er dets Forpligtelse at tage Beslutning. Det er aldeles overeensstemmende med Grundloven, at forsaavidt man ikke finder, at Ansvar skal gjøres gjældende, maa man tage sin endelige Beslutning om Udgiften ved Regnskabsbetømmelse, og det nærværende Thing har ligesaa god Myndighed til at tage Beslutning om Regnskabsager som det andet Thing. Det er fuldkommen berettiget til at sige: Vi finde, at den Udgift kan efter Omstændighederne gaae, uagtet der ikke er nogen Bevilling for den. Hvis man ikke gaaer ud fra denne Anskuelse, maatte Følgen være, at Behandlingen af Regnskabsagerne altid først maatte foregaae i det andet Thing. Jeg skjønner ikke, at hvad den ærede Ordfører har anført, paa nogen Maade kan bevæge Landstinget til at fastholde sin Beslutning fra forrige Behandling. Det ligger for, at den Udvei, man ønsker, i Virkeligheden er en Tillægsbevillingslov, som man vil give det høitidelige Navn af en Indemnitetsbill, og at det paa den anden Side ikke er stemmende med Landstingets tidligere Anskuelse at henvise saadanne Regnskabsposter til Tillægsbevillingslove. Ministeriet kommer virkelig i en vanskelig Stilling; thi naar man kommer med Tillægsbevillingslove, henvises Posterne til Regnskabet, og

naar Posterne foreligger i Regnskabet, henviser man dem til Tillægsbevillingslove; det vilde blive et Fjerholdspil, der kunde fortsættes i det Uendelige.

Thalbieter: Ligesom jeg Intet har at erindre imod den ærede Ministers Forslag i Realiteten, skal jeg tillade mig at henlede Opmærksomheden paa det ikke ubetydelige formelle Spørgsmaal, som her foreligger. Ved første Behandling have vi stemt for en Slutningsudtalelse, der lyder saaledes: „I Genhold til samtlige foranstaaende ved de indstillede Poster tagne Beslutninger meddeler Rigsdagen saaledes for sit Vedkommende Decharge for Statsregnskabet for Finantsaaret 1858—59.“ Det forekommer mig nu, at naar man har givet denne Decharge, og der saa staaer en Post, hvormed det hedder, at den ikke kan passere, da er det en Modsigelse, som maa hæves enten derved, at man stemmer denne Post ud, eller ogsaa at man stemmer for Ministerens Forslag, thi at lade det blive staaende, som det staaer, forekommer mig at stride imod Formen for al god Kritik over et Regnskab. Jeg vil derfor henstille til det ærede Thing, om det dog ikke vilde finde det rigtigst, som Forholdet er, at vedtage Ministerens Forslag.

Ordføreren: Den ærede Landstingsmand, der nu satte sig, maa vistnok ikke have været tilstede ved denne Sags forrige Behandling og heller ikke læst den i Tidenden; thi dengang blev det temmelig udførligt drøftet, hvorvidt der kunde gives Decharge, uagtet der fandtes to Poster i Regnskabet, hvormed det erklæredes, at de ikke kunde passere. Det blev da udtrykkelig fremhævet, at denne tilfyneladende Modsigelse maa antages løst fra Folkethingets Side — thi det er dette, der har gjort disse Indstillinger — derved, at der lægges særlig Vægt paa Udtrykkene: „i Genhold til de foregaaende Poster“, saa at der, hvad de to Poster, der ikke kunne passere, angaaer, ikke gives Decharge. Den ærede Landstingsmands Forslag, at man skulde vedtage Ministerens Endringsforslag, vil aldeles ikke kunne tjene til at hæve den Modsigelse, han troer at finde; thi der bliver jo dog en anden Post tilbage, som